

РЕШЕНИЕ

№ 26573

гр. София, 01.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4934** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.64 ал.3 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление/ЗУСЕФСУ/.

Образувано е по жалба на Столична община, представлявана от кмета, чрез адв.П.-Г.,съдебен адрес:гр.С., [жк], [улица], ет.2,моб.тел.:[ЕГН],ел.адрес.:[електронна поща] срещу Решение № РД-02-14-1105 от 24.03.2026г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството и ръководител на Управляващия орган/УО/ на Оперативна програма/ОП/ „Региони в растеж“ 2014-2020 с което на основание чл.99 т.2 АПК е възобновено производството по верификация по искане за плащане № 4 от 01.12.2022г. по АДБФП № BG16RFOP001-1.001-0002-C08, проект „Изграждане,възстановяване и обновяване на публични пространства от Централната градска част в [населено място] с бенефициент СО и разходите в размер на 439520.39евро са определени за недопустими.

Иска се отмяна на оспореният акт като незаконосъобразен поради допуснатото нарушение на материалния закон, нарушение на производствените правила и неспазване установената форма/липса на мотиви/. В частност:

ЗУСЕФСУ допуска възобновяване на производството по издаване на административен акт единствено и само в хипотезата на чл.74 ал.1 в ЗУСЕФСУ. Такава възможност не е предвидена никъде друга в специалният закон. Дори да се приеме,че РУО е разполагал с таква правомощие,то:

Не са налице нови обстоятелства,които не са могли да бъдат известни по смисъла на чл.99

т.2 АПК. Вложената от законодателя идея в нормата е да се възобнови производството тогава,когато въпреки положената грижа обстоятелствата,респ. доказателствата не са могли да бъдат известни,т.е. за причини от обективен характер,но не и когато неизвестността е резултат от неизпълнение на задължението по чл.35 АПК.

Не е посочено кои са тези нови обстоятелства,нито каквото и да било писмено доказателства, а още по-малко нови такива. И все пак доколкото в решението е посочен доклад на ИА ОСЕС с който се потвърждават констатациите на одитният орган, то този доклад не е приложен към процесното решение и не е дадена възможност на страната да се запознае с него.

Решението на РО да определи вече платени и верифицирани разходи при позоваване на чл.64 ал.3 вр. чл.57 ал.1 т.3 ЗУСЕФСУ е незаконосъобразно. Разходите вече са били верифицирани в този смисъл тази норма е неприложима.

Оспорва се и по същество констатацията,че 75% от паважните настилки не са изпълнени с изискуемият по вид материали.

Същевременно РУО приема за недопустими само разходи за материали, но същевременно и с произнасянето си определя за недопустими и разходи за дейности по доставка и полагане на павета. Неясно е още кои конкретно са тези материали, какво е тяхното количество и стойност.

РУО смества разходи за вложени материали и разходи за извършени СР поради което и е напълно неясно кое по-точно условие от предвидените в чл.57 ал.1 т.3 от закона не е налице.

Напълно неясно и необосновано органа се позовава на техническа експертиза извършена от НИСИ ЕООД по възложение от ответника именно във връзка с икане за плащане № 4 от 01.12.2022 по АДБФП BG16RFOP001-1.001-0002-C08и с резултатите от която е бил запознат още преди 3г.,като се има предвид,че се е позовал на нея и в рамките на оспоране на Решение № РД-02-36-698/20.06.2023г. за определяне на ФК, отменено с решение по адм.д. № 6658/2023г. на АССГ/оставено в сила с решение № 1997/27.02.2025г. по адм.д. № 8277/2024г. на ВАС/.

На следващо място РУО възобновява вече приключило производство по верификация и едновременно с това определя вече верифицирани и платени разходи за недоустими,рсп. Недължимо платени с което нарушава чл.103 ал.4 АПК. Като не е развил ново производство съобразно изискванията на глава пета от АПК РУО е нарушил изцяло правото на защита на страната.

Ответникът изразява становище за неоснователност на жалбата с аргументи,аналогични с изложените в оспореният акт,които ще бъдат възпроизведени в относимата им част по-долу в настоящото решение.

Съдът, намира, че жалбата е редовна, като подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения и допустима като подадена от кативно легитимирано лице, срещу обжалваем акт, в срок и при липса на отрицателни процесуални предпоставки.

По съществото на спора и с оглед твърденията на страните и предметът на служебна проверка,съдът съобрази и приема:

С оспорваният административен акт и на основание чл. 99, т. 2 и чл. 100 и при условията на чл. 102, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и чл. 64, ал. 3 във вр. с чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕФСУ, приложима на основание съгласно § 70 от ЗИД на ЗУСЕСИФ, ответника е възобновил по своя инициатива административно производство по

верификация на искане за плащане № 4 (междинно) от 01.12.2022 г. по административен договор за безвъзмездна финансова помощ (АДБФП) № BG16RFOP001-1.001-0002-C08, проект „Изграждане, възстановяване и обновяване на публични пространства от Централна градска част в [населено място]“ с бенефициент Столична община.

Посочено е, че възобновяването се извършва на основание чл. 99, т. 2 от АПК, поради открити нови обстоятелства/нови писмени доказателства от съществено значение за издаването на акта, които при решаването на въпроса не са били известни на РУО. Като следствие и с оспореният акт са определени верифицираните и платени разходи в размер на 439 520,39 евро за недопустими поради липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕФСУ условия, на основание чл. 2, т. 2.6. от АДБФП и във връзка с чл. 82 от Общите условия към сключения между Министерство на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ) и Столична община АДБФП № BG16RFOP001-1.001-0002-C08. Посочено е, че същите се явяват недължимо платени.

Като фактическо основание за възобновяване на производството в оспорваният акт е посочено, че във връзка с извършен одит на операциите на ОПРР 2014-2020 от ИА „Одит на средствата от ЕС“ е проверена законосъобразността и редовността на сертифицираните разходи по процесният АДБФП. Изготвен е окончателен одитен доклад по проекта, придружен от писмо с изх. № 04-16-18 от 06.02.2026 г. от ИА „Одит на средствата от Европейския съюз“ в който са описани установените несъответствия относно сертифицираните разходи по проекта.

В процесното решение изрично е отбелязано, че:

Съгласно Методиката за оценка на офертите, един от показателите, които подлежат на оценяване са техническите характеристики на предложените от изпълнителя гранитни настилки. По отношение настилка Н.8 Паваж – гранит, светлосив и тъмносив, като минимална стойност на базовото изискване е заложено якостта на натиск да е по-голяма или равна на 120 МПа. В техническото си предложение по отношение настилка Н.8 Паваж – гранит, светлосив и тъмносив изпълнителят е предложил материал, който притежава якост на натиск от 196 МПа. В процеса на разглеждане на офертите, комисията е приела, че участникът е предложил надграждане по смисъла на тръжната документация.

Във връзка с проверката на подадено искане за плащане, министерство на регионалното развитие и благоустройството е сключило договор № РД-02-29-3/12.01.2023 г с изпълнител „НИСИ“ ЕООД с предмет „Обследване качеството на изпълнение на настилки и основите под тях по проект BG16RFOP001-1.001-0002-C02 „Изграждане, възстановяване и обновяване на публичните пространства в Централна градска част в [населено място]“. В резултат на изпълнението на този договор е представена техническа експертиза, с която е установено:

Взети са проби от два участъка на [улица], изпълнени по договор № BG16RFOP001-1.001-0002-C01-S-02 с изпълнител „Джи Пи Груп“ АД в рамките на строеж „Изграждане, възстановяване и обновяване на публични пространства в Централна градска част на [населено място], зона 2“. Извършени са изпитвания по отношение на бетоновата основа, включително използваната армировъчна стомана, както и на взетите проби от скални павета, използвани за настилката. Съгласно представените резултати голяма част от изследваните скални павета са от габромонзонит, а не от гранит, както е заложено в инвестиционния проект и съответно в офертата на изпълнителя по договора. Изследванията установяват съществени разминавания по отношение якостта на натиск на

скалните павета, от които е изпълнена настилката, спрямо заложените изисквания в документацията и спрямо офертата на избрания изпълнител. Резултатите от проведените изпитвания показват, че изпитаните скални павета (настилка Н.8 Паваж – гранит, светлосив и тъмносив) няма якост на натиск от 196 МРа, като голяма част от тях не достигат и минималното изискване съгласно проекта и тръжната документация от 120 МРа. Резултатите отчитат, че 73% от паважните настилки не са изпълнени с изискуемия по вид материал.

Следователно, при изпълнение на строителните дейности са вложени материали, които не отговарят на изискването за вид на материала (естествен гранит), както и на предложените функционални характеристики от техническото предложение на изпълнителя, т.е. строителството е изпълнено с материали, които не са предмет на сключения договор.

В тази връзка разходите за тези материали са квалифицирани като недопустими, поради липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕФСУ (ред. ДВ бр.39 от 27 Май 2022 г., приложима на основание съгласно § 70 от ЗИД на ЗУСЕСИФ) условия, на основание чл. 2, т. 2.б. от АДФП и във връзка с чл. 82 от Общите условия към АДФП. Поради което е постановен и отказ от верификация и плащане на заявените разходи. Самите разходи са посочени таблично с описание на фактури, стойност и бюджетен ред.

На тази база следва да се отбележи:

По силата на чл.73 ал.1 от ЗУСЕФСУ финансовата корекция се определя по основание и размер с мотивирано решение на ръководителя на управляващия орган, одобрил проекта. От своя страна нормата на чл. 9 ал.5 изр. второ от ЗУСЕФСУ предвижда, че ръководител на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващият орган, или определено от него лице. Така от една страна АДФП е сключен между дружеството и министъра и ръководител на РУО на ОПРР 2014-202. От друга страна процесният акт е постановен лично от министъра регионалното развитие и в този смисъл следва да се приеме, че решението е постановено от компетентен орган съгласно чл.145 т.1 АПК вр.чл.9 ал.5 ЗУСЕФСУ.

На следващо място, актът е постановен в съответствие с изискванията за форма по чл.73 ал.1 ЗУСЕФСУ и чл. 59 АПК – писмено решение, и в съответствие с изискванията за съдържание, при излагане на фактическите съображения обосновали приемане на оспореният акт и правната квалификация под която същите са подведени, обосновала и крайният резултат. Изложени са съображения относно съставомерността на установените факти, както и относно начина по който е определен размера на засегнатите разходи, предмет на волеизявлението на органа. Ясно е посочено и новото обсъждателство/писмено доказателство въз основа на което органа е упражнил дискрецията си по чл.99 т.2 АПК. В. – посочени са две такива – доклада на ИА ОСЕС и констатациите на дружеството НИСИ ЕООД по извършена от това дружество нарочна експретиза – обследване и анализ на изпълнението на договор за възлагане на ОП във връзка с процесното искане за плащане № 4 от 01.12.2022г. Поради това следва да се приеме, че процесното решение е съответствие с изискванията на чл.146 т.2 и т.3 АПК.

Като продължение:

От доказателствата по делото е безспорно, че процесните разходи са били своевременно верифицирани и възстановени на бенефициера във връзка с искане за плащане № 4 от 01.12.2022г.

Върховния административен съд е имал възможност да постанови, че:

„Верификацията на един разход значи издаването на благоприятен за адресата

индивидуален административен акт.

Безспорно е, че с оглед на правомощията си по контрол на изпълнението на процесния проект ръководителят на УО би могъл да установи, че даден разход е неправилно верифициран и с оглед на това за него да е налице задължение да защити интересите на бюджета на Съюза като го признае за недопустим. Но за да се случи това законосъобразно е необходимо влезлите в сила благоприятни за бенефициера актове да бъдат отменени по реда на чл. 99 АПК.

Без органът да е провел производство при условията на чл. 99 АПК и в сроковете по чл. 100 АПК той не може да постанови нов акт с противоположно съдържание на вече издаден такъв. В случая органът не е провел производство по отмяна на влезлите в сила актове, с които на бенефициера са признати за допустими процесните разходи, което представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, защото органът не е провел изискуемото производство, което би му позволило да отмени влезли в сила актове, с които сумите са верифицирани, както правилно е приел и първоинстанционният съд. Едва когато проведе производството по чл. 99 АПК и отмени влезлите в сила актове за верификация, органът може да постанови нов акт, с който да откаже верификация на разходите на приетото от него правно основание“./ виж Решение № 11049 от 16.10.2024 г. на ВАС по адм. д. № 5970/2024 г., VII о/.

В този смисъл и противно на твърденията на жалбоподателя, от практиката на ВАС следва, че възобновяване на производството по чл.99 и сл. АПК е възможно и по отношение на един вече верифициран разход, т.е. законодателят не ограничава приложното поле на това производство само и единствено в хипотезата на чл.74 ал.1 от специалния закон.

На следващо място и видно от данните по делото - за да възобнови производството по издаване на административен акт, ответника се е позовал на окончателен доклад на ИА ОСЕС установяващ разминавания между изискванията към вложените материали/павета/ за якост на натиск и реално вложените и предложени от участника-изпълнител.Посочени са и констатациите на НИСИ“ ЕООД обективирани в нарочна експертиза за обследване качеството на изпълнение на настилки и основите под тях по проект BG16RFOP001-1.001-0002-C02 „Изграждане, възстановяване и обновяване на публичните пространства в Централна градска част в [населено място]“.

Безспорно, наличието на такъв одитен доклад би могло да представлява ново писмено доказателство по смисъла на чл.99 т.2 АПК. Несъставомерен е факта, че ответника е посочил обстоятелство, доколкото нормата е относима а тя съдържа и двете условия-и доказателство и обстоятелство. Все пак, за прецизност следва да се посочи, че констатациите в официален доклад не представляват обстоятелства, а са доказателства за установените обстоятелства. И в този смисъл самият доклад може да се цени и анализира като доказателство, но не и като обстоятелство.

Независимо от това, следва ясно да се подчертае:

В своето решение ответника сам приема, че тази констатация се съдържа още в изготвена експертиза от „НИСИ“ ЕООД, възложена от РУО на това дружество с нарочен договор и с предмет „Обследване качеството на изпълнение на настилки и основите под тях по проект BG16RFOP001-1.001-0002-C02 „Изграждане, възстановяване и обновяване на публичните пространства в Централна градска част в [населено място]“.

В този смисъл и видно дори само от оспорваното решение се налага еднозначно извода, че несъответствието на вложените и предложени материали с изискванията на

документацията е обстоятелство отдавна известно на ответника. Същото не носи белега „ново“ по смисъла на закона, а още по-малко на такова, което при решаването на въпроса/разглеждане на искане за плащане № 4/ не е могло да бъде известно на ответника. Възобновяването на производството по издаване на индивидуален административен акт е извънреден способ за контрол върху влезли в сила административни актове, които не са обжалвани пред съда. Процедурата по възобновяване е строго регламентирана и може да бъде проведена само в нормативно установените срокове и на посочените основания. Новооткритите и съществували към момента на постановяване на отменения административен акт обстоятелства или доказателства са основание за възобновяване на производството, когато не са могли да бъдат известни на страната в административното производство./виж Решение № 5071 от 12.05.2026 г. на ВАС по адм. д. № 739/2026 г./

И още:

„Новите писмени доказателства като основание за възобновяване може да са новооткрити или новосъздадени, но те трябва да се отнасят до факти, които са съществували към момента на издаване на административния акт, и за страната да е било обективно невъзможно да се снабди с тях, въпреки че е положила дължимата грижа. Непълнотата на фактическия или доказателствения материал не трябва да се дължи на небрежно поведение на страната по отношение на собствения ѝ интерес“/виж Определение № 12313 от 2.12.2025 г. на ВАС по адм. д. № 10976/2025 г., VII о/.

И още:

„Основание за образуване на производство по възобновяване са само факти и обстоятелства, които са съществували към момента на постановяването на административния акт, но страната не е знаела за тях или ако е знаела, по обективни причини не е била в състояние да се снабди с доказателствата за установяването им.“/виж Определение № 4926 от 7.05.2026 г. на ВАС по адм. д. № 2607/2026 г. и др./.

Това позволява да се заключи с категоричност, че факта на несъответствие между изисквания и предложение, респ. изпълнение досежно устойчивостта на натиск на полаганите настилки не просто не е нов, но той е бил и известен на ответника. И то отдавна. Ответника се легитимира като възложител по нарочен договор за обследване качеството на изпълнение на процесният договор за възлагане на ОП и като такъв се е запознал с констатациите в него.

В този смисъл съдът установява, че с оспорваното решение е приложена неправилно нормата на чл.99 т.2 АПК и като следствие производството е възобновено при липса на основание за това.

Извън дотук изложеното обаче, следва да се посочи:

Възобновяването на производството е извършено по служебна инициатива на РУО.

Няма данни по преписката, няма и твърдения на ответника същият да е уведомявал бенефициера за образуване на производството, нито той да е констатиран надлежно като страна. С това е нарушено императивното изискване на чл.103 ал.1 АПК/да бъдат конституирани служебно като страна в производството третите лица, придобили права от административния акт/. Нарушена е и нормата на чл.26 АПК /задължение за уведомяване за започване производството, чрез нарочно съобщаване приложима по силата на делегацията по чл.103 ал.4 АПК/, нарушено е правото на участие на страните и достъп до преписката по чл.34 ал.1 АПК/приложима по силата на същата делегация/. Като следствие нарушени са и всички разпоредби регламентиращи правото на участие и защит на страните в производството/чл.34 ал.3 АПК и пр./.

С оглед дотук изложеното са налице всички законови основания да се приеме, че процесното решение е постановено при съществено нарушение на процесуалните правила /ограничаване правото на участие и защита, а още повече – неконституирането като страна на един адресат на акта винаги представлява съществено процесуално нарушение/ и в нарушение на материалния закон.

С оглед изхода от спора претенцията на жалбоподателя се явява законосъобразна по основание/чл.143 ал.1 АПК/. Макар съдът да има съмнение относно обосноваването на претенцията по размер, особено предвид и естеството на спора, то нормата на чл. 78 ал.5 ГПК допуска съдебна редукция на претендираното възнаграждение само при мотивирано възражение от ответната страна.

Законодателят не поставя условие за детайлност, обем или цялостна конкретика на мотивировката, но изрично изисква наличието на такава.

В рамките на проведеното открито съдебно заседание по делото съдът изрично е попитал процесуалният представител на жалбоподателя как е определен размерът на претендираното възнаграждение с което ясно е отворил въпросът за обосноваването на претенцията.

От своя страна - ответникът се е задоволил единствено да посочи, че прави възражение за прекомерност, като на въпрос на съда с какво обосновава възражението си, ответника е заявил, че не може да го обоснове. Не е поискан срок за писмени бележки. Не са постъпвали и писмени изявления на страните.

Поради това претендираното възнаграждение следва да бъде присъдено така, както е поискано, съвременно и с представени към него доказателства за реално заплащане. В полза на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 22,612 евро, от които 21 742,80 евро - заплатено адвокатско възнаграждение и сумата от 869,20 евро – заплатена държавна такса.

С оглед изложеното и на основание чл. 172 ал.2 предл. второ от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № РД-02-14-1105 от 24.03.2026г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020.

ОСЪЖДА Министерството на регионалното развитие и благоустройството да заплати на Столична община сумата от 22,612 /двадесет и две хиляди шестстотин и дванадесет/ евро, съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.